

İslamiyet'te üçüncü temel itikat, vahyolunmuş kitaplara inanmaktır. Bu inanç acayip değişikliklere uğramıştı. Müslümanlar vahyolunmuş kitaplar hakkında ve bilhassa Kuranı Kerim hakkında, ilginç fikirler beslemeye başlamışlardı. Zaten bir Müslüman için Kuran'a iman etmek esastır, öteki kitaplara iman etmesi usulendir. Çünkü onlar tahrife uğramış ve asıl şekillerini kaybetmişlerdir.

Ama Müslümanların Kuranı Kerim hakkında beslemeye başladıkları fikirler çok tuhaftır. Kuranı Kerime ait hakikati Vâdedilen Mesih'ten öğrendiğim için, o fikirler bana daha da tuhaf görünüyor. Gerçekten, Vâdedilen Mesih olmasaydı, Kuranı Kerime dair birçok masalları ben de kabul edecektim. Kuranı Kerim ile ilgili olarak öğretilen ve benimsenen en acayip fikre göre, Peygamber Efendimiz öldükten sonra Kuranı Kerimin içeriği, tamamen değilse bile, kısmen ortadan kaybolmuştu. Bazı muteber İslam müellifleri Kuranı Kerimin şimdiki metninde bile insan müdahalesinin izleri bulunduğunu söylemişlerdir.

Başka İslam müellifleri bu çeşit fikirleri yalanlamışlar ve hatta küfür saymışlardır. Fakat onlar da Kuranı Kerime dair çok çirkin fikirler ortaya atmışlar ve mesela Kuranı Kerimin bazı kısımlarının mensuh olduğunu öğretmişlerdir. Bu inanç, ayetlerin arasında zahiren görünen ihtilafa dayanmaktadır. Onlara göre, bir ayet başka bir ayetle çelişiyorsa, onu mensuh saymak gerekir. Bu tehlikeli inanç sonucunda, kimileri Kuranın bir kısmında ihtilaf bulup onun mensuh olduğunu söylemiş, diğerleri de başka bir kısmında ihtilaf bulup onun mensuh olduğunu söylemişlerdi. Böylece muhtelif âlimler tarafından mensuh olduğu iddia edilen ayetler mühim bir yekûn tutmaktadır. Nitekim bu görüşü kabul edenlere göre, Kuranı Kerimin büyük bir kısmı mensuh olarak durmaktadır ve Müslümanlar artık bu mensuh kısma inanmaya ve gereğini yerine getirmeye mecbur değillermiş.

Bu mensuh inancı birçok tehlikeli sonuçları doğurmuştur. Kuranı Kerim bir kısmı, bazıları indinde mensuh olmakla kalmamış, ilk Müslümanlarca Kuranı Kerimin her kısmına karşı gösterilen güven ve itimat ortadan kalkmıştır. Düşünen Müslümanlar bu durumdan endişe duymaktadır. Bazı kısımlar mensuktur, bazı kısımlar mensuh değildir. Fakat hangisinin mensuh olduğu ve hangisinin mensuh olmadığı hakkında katiyet yoktur. Allah ve Resulü onlara buna dair bir şey söylememiştir. O halde, böyle bir kitaba nasıl güvenebilirler? Anlaşılan, Müslümanlar Kuranı Kerime diledikleri muameleyi yapabiliyorlar. Hoşlanmadıkları kısımları mensuktur diye reddedebiliyorlar ve hoşlandıkları mensuh değildir diye kabul edebiliyorlar.

Vahyolunmuş kitaplar ve bilhassa Kuranı Kerim hakkındaki yanlış bir inanca göre, hiçbir İlâhî kitap şeytanın kötü tesirinden kurtulmuş değildir. Allah'tan vahiy alan insana İlâhî kelam inerken

şeytanın buna kendi kalamını kattığı söyleniyor ve böyle hayal mahsulü bir iddiayı desteklemek için Hac Suresinin 53'üncü ayetini ileri sürüyorlar. Bu ayet umumiyetle şöyle tercüme edilir.

“Senden önce hiçbir nebi veya resul göndermedik ki, bildireceği tebliğleri olduğunda şeytan onlara kendi tebliğlerini karıştırmasın”

Bu ayete göre en mühim kelime, “UMNİYE”dir. Sözün gelişine göre, bu kelimeyi tebliğ yerine plan diye tercüme etmek gerekir. Arap dili her iki manaya da müsaade vermektedir. Fakat İslam müfessirleri her nedense, yanlış olanı seçmişlerdir. Umniye plan diye tercüme edilince, ayetin manası tamamıyla anlaşılır bir hale gelir. O takdirde ayetten, peygamberler her ne zaman planlarını tatbik çalışılırsa şeytan onların önüne engeller koydu, manası çıkar.

Kuran müfessirleri bu peri masalı ile yetinmeyerek daha da ileri gitmişler, Peygamber Efendimize vahyolunan ve içine şeytan tarafından bazı kelimeler karıştırılan ayetlere dair örnekler vermişlerdir. Onların dediğine göre, Peygamber Efendimiz Necm Suresinden ayetler okuyorken:

“Lat ve Uzza’ya ve bunlardan ayrı üçüncü bir tanrıça olan Menat’a ne dersiniz?” kelimeleri geldiğinde, şeytan vahyedilen kelimelere “Bu güzel uzun boyunlu tanrıçalar şefaathilik yapabilirler” kelimelerini karıştırmış ve şeytandan gelen bu kelimeleri de Peygamber Efendimiz vahyedilen ibarenin bir parçası diye okumuş. Dinleyenler arasında bazı müşrikler varmış. Tanrıçaları hakkında bekledikleri bu övgüyü işitince secdeye kapanmışlar. Peygamber Efendimiz bu kelimelerin şeytan tarafından vahiye karıştırıldığını öğrenince çok üzölmüş. (böyle fikirlerden Allah’a sığınırız.)

Bu baştanbaşa uydurma bir hikâyedir. Fakat Kuran müfessirleri onu çarçabuk benimsemişlerdir.

Bazı müfessirler de, bu rivayeti her halde çok manasız bulmuş olacaklar ki, bir başkasını icat ettiler. Bu ikinci rivayete göre, şeytan kendine isnat olunan kelimeleri Peygamberin okuduğu kelimelerin içine karıştırmamış, Peygamberin sesini taklit ederek bizzat kendi sesiyle söylemiş. Dinleyenler de bu kelimeleri Peygamberin ağzından çıktı zannetmişler. İkinci rivayet de birincisi kadar saçmadır. Bunlardan biri veya diğeri kabul edildiği takdirde Kuranı Kerim, Müslümanların inandığı gibi, şüphe götürmeyen ve mutlak surette güvenilen bir vahiy olarak kalmaz. Şeytan vahyedilmiş herhangi bir söze kendi sözünü karıştırabiliyorsa, hiçbir peygamberane vahiy öz bir

İlâhî tebliğ sayılamaz. Mamafih, Kuran müfessirleri bu güçlüğü ortadan kaldırmak için kendilerince bir delil gösterirler. O da şu ayettir:

“Fakat Allah şeytanın fesadını ortadan kaldırır ve kendi ayetlerini sapsağlam yapar.”

Ancak, bununla sorun halledilmiş değildir. Bir şeytanın İlâhî tebliğlere tahrifler ilave edebileceğini kabul edersek, muayyen bir metnin bu kabil tahriflerden sıyrılıp sıyrılmadığını kestiremeyiz. Çünkü şeytani tahriflerin giderileceğini vadeden ayetin de şeytan tarafından yapılan bir ilave olduğu ileri sürülebilir. O zaman, Kuranı Kerimin öz bir İlâhi vahiy olduğuna dair elimizde hiçbir garanti mevcut olmaz.